

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ПРЕМОВИЋ против СРБИЈЕ

(представка број 61920/09)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

14. јануар 2014. године

Ова пресуда је правноснажна, али може бити предмет редакторских промена.

У предмету Премовић против Србије,
Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Paulo Pinto de Albuquerque, *председник*,
Dragoljub Popović,
Helen Keller, *судије*,

и Stanley Naismith, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници 10. децембра 2013. године, изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 61920/09) против Републике Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), држављанин Србије, господин Драган Премовић (у даљем тексту: „подносилац представке“) 23. октобра 2009. године.

2. Подносиоца представке је првобитно заступала госпођа М. Поповић, а после њене смрти господин С. Милановић, адвокат из Новог Пазара. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић..

3. Представка је 2. новембра 2011. године достављена Влади.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

4. Подносилац представке је рођен 1951. године и живи у Новом Пазару.

5. Подносилац представке је био запослен у „Раика Холдинг Компанија А. Д. у реструктурирању“, друштвеном/државном предузећу из Новог Пазара (у даљем тексту: „дужник“).

6. Општински суд у Новом Пазару је 22. децембра 2004. године, 5. јануара 2007. године, 10. априла 2007. године и 24. октобра 2007. године донео четири пресуде у корист подносиоца представке према којима је дужнику наложено да исплати одређене износе.

7. Подносилац представке је 11. фебруара 2005. године, 5. марта 2007. године, 21. новембра 2007. године и 31. децембра 2007. године

поднео предлоге за извршење горе наведених пресуда Општинском суду у Новом Пазару.

8. Суд је 22. фебруара 2005. године, 11. септембра 2007. године, 22. новембра 2007. године и 3. јануара 2008. године усвојио предлоге и донео решења о извршењу.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

9. Релевантно домаће право изнето је у пресудама Суда у предметима *Предузеће ЕВТ против Србије* (број 3102/05, ставови 26. и 27, 21. јун 2007); *Марчић и други подносиоци представке против Србије* (број 17556/05, став 29, 30. октобар 2007); *Р. Качанор и друге подносиоце представке против Србије* (број 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, 15. јануар 2008, ставови 57-82); *Влаховић против Србије* (број 42619/04, ставови 37-47, 16. децембар 2008); *Црнишанин и други против Србије* (број 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ставови 100-104, 1. јануар 2009); *Адамовић против Србије* (број 41703/06, ставови 17-22, 2. октобар 2012); и *Маринковић против Србије* ((одлука), број 5353/11, ставови 26-29. и 31-44, 29. јануар 2013).

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ

10. Подносилац представке се жалио због пропуста Тужене државе да изврши четири правноснажне пресуде донете у његову корист против дужника. Он се позвао на члан 6. Конвенције и члан 1. Протокола број 1 који, у релевантном делу, гласе:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.“

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.“

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

А. Притужба у вези са неизвршењем правноснажне судске пресуде од 24. октобра 2007. године

11. Подносилац представке је 26. новембра 2011. године обавестио Суд да би желео да повуче своју притужбу у вези са неизвршењем правноснажне судске пресуде од 24. октобра 2007. године.

12. Влада је затражила од Суда да овај део представке скине са списка својих предмета у складу са чланом 37. став 1 (а) с обзиром на изјаву подносиоца представке од 26. новембра 2011. године.

13. Суд, у вези са чланом 37. Конвенције, констатује да подносилац представке не намерава да настави са овим делом представке, у смислу члана 37. став 1 (а). Он не налази ниједан разлог општег карактера који утиче на поштовање људских права, како је дефинисано Конвенцијом, који захтева даље разматрање постојећих притужби на основу члана 37. став 1. Конвенције *in fine* (видети, међу многим другим ауторитетима, *Singh и други против Уједињеног Краљевства* (одлука), број 30024/96, 26. септембар 2000).

14. Произлази да се овај део представке мора скинути са списка у складу са чланом 37. став 1 (а) Конвенције.

Б. Притужба у вези са неизвршењем правноснажних судских пресуда од 22. децембра 2004. године, 5. јануара 2007. године и 10. априла 2007. године

1. Захтев Владе да Суд скине представку са списка предмета

15. Влада је такође затражила од Суда да овај део представке скине са списка својих предмета у складу са чланом 37. став 1 (а) с обзиром на изјаву подносиоца представке од 26. новембра 2011 . године (видети став 11. у горњем тексту).

16. Суд констатује да је подносилац представке искључиво повукао део представке који се односи на неизвршење правноснажне домаће пресуде од 24. октобра 2007. године. Према томе, он одбацује захтев Владе.

2. Допуштеност

17. Суд констатује да притужбе подносиоца представке у вези са неизвршењем правноснажних судских пресуда од 22. децембра 2004. године, 5. јануара 2007. године и 10. априла 2007. године нису очигледно неосноване у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он

даље констатује да нису недопуштене ни према неком другом основу. Према томе, оне се морају прогласити допуштеним.

3. Основаност

18. Суд примећује да је често утврђивао повреде члана 6. Конвенције и/или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у предметима у којима се постављају питања слична питањима постављеним у овом предмету (видети *Црнишанин и други против Србије*, цитиран у горњем тексту, ставови 123-124. и ставови 133-134; *Рашковић и Милуновић против Србије*, број 1789/07 и 28058/07, ставови 74. и 79, 31. мај 2011).

19. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд не види ниједан други разлог да у овом предмету донесе другачији закључак. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

20. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

21. Подносилац представке није поднео захтев за правично задовољење. Према томе, Суд сматра да нема разлога да му се по овом основу досуди било какав износ.

22. Мора се, међутим, приметити да пресуда у којој Суд налази повреду Конвенције или Протокола уз њу намеће Туженој држави законску обавезу не само да плати износе досуђене на основу правичног задовољења, већ и да, такође, изабере, уз надзор Комитета министара, одговарајуће опште и/или појединачне мере које ће усвојити у домаћем правном поретку да би утврђена повреда била окончана (видети *Апостол против Грузије*, број 40765/02, ставови 71-73, ЕЦХР 2006, *Марчић и други против Србије*, цитирана у горњем тексту, ставови 64-65, и *Пралица против Босне и Херцеговине*, број 38945/05, став 19, 27. јануар 2009).

23. С обзиром на оно што је утврдио у конкретном предмету, и без утицаја на било коју другу меру која се може сматрати неопходном, Суд сматра да Тужена држава мора осигурати извршење правноснажних домаћих пресуда од 22. децембра 2004. године, 5. јануара 2007. године и 10. априла 2007. године донетих у корист подносиоца представке, тако што ће подносиоцу представке исплатити, из сопствених средстава, износе досуђене наведеним

правноснажним пресудама, умањено за све износе који су можда већ исплаћени у вези са наведеним пресудама.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Одлучује* да представку скине са списка својих предмета у оној мери у којој се она односи на неизвршење правноснажне пресуде од 24. октобра 2007. године, у вези са чланом 37. став 1 (а) Конвенције;
2. *Одбија* захтев Владе да се преостали део представке скине са списка његових предмета;
3. *Проглашава* преостали део представке допуштеним;
4. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију;
5. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава, из сопствених средстава и у року од три месеца, исплати подносиоцу представке износе досуђене правноснажним судским пресудама од 22. децембра 2004. године, 5. јануара 2007. године и 10. априла 2007. године, умањене за износе који су можда већ исплаћени на основу наведених пресуда;
 - (б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 14. јануара 2014. године, у складу са правилом 77. ставови 2. и 3. Пословника Суда.

Stanley Naismith
секретар

Paulo Pinto de Albuquerque
председник